

Finantsministeren: Da jeg maaskee er Skyld i, at Forhandlingen har taget den Gang, den nu har faaet, idet de Bemærkninger, jeg tillod mig at fremføre ved denne Sags første Behandling, have givet Anledning til, at der er foreslaaet Forandringer i Lovforslagets oprindelige Skikkelse, sthylder jeg at sige, at de Betænkkeligheder, der væsentligt foranledigede mig til at gjøre dette Skridt, vare støttede paa, at Regjeringen, efter min Opfattelse, allid maa være meget opmærksom ligeoverfor de Lovforslag, der fremkomme ved privat Initiativ, og som Regjeringen altsaa ikke selv har havt Leilighed til nærmere at undersøge. Dette gjælder navnlig i en særdeles Grad, naar Talen er om gjennem det private Initiativ at tilveiebringe Forandringer i Skatteforhold, og i Særdeleshed i saadanne Tilfælde, som det nærværende, hvor der ikke noget Sted forelaa et fuldkommen tilstrækkeligt Underlag for Bedømmelsen af de allerede tilstedeværende Skatteforhold. Disse Betænkkeligheder ere dog ganske vist i en væsentlig Grad hævede ved den Behandling, der senere er blevet dette Lovforslag tildeel, ikke blot ved den Discussion, der har fundet Sted her i Salen, men ogsaa ved Behandlingen i et Udvalg, som er kommet til en eenstemmig Beslutning, hvorhos det ogsaa har været Gjenstand for nærmere Overveelse, saavel i Ministeriet som i Communalbestyrelsen for Kjøbenhavn, der med Hensyn til det Finantsielle er fuldt saa meget interesseret i Sagen, som Statskassen. Jeg skal altsaa forsaavidt forlade disse Betænkkeligheder og i det Hele taget erklære mig villig til at gaae den Vej, der af Udvalgets Fleertal er foreslaaet. Denne Vej staaer desuden i nærmere Sammenhæng med den Betragtning, jeg har af hele dette Forhold, end det maaskee ved første Tilfælde skulde synes, idet jeg nemlig gjentagende Gange har g'ort opmærksom paa, at den Maade, der grundigst vilde hæve den bestaaende Bønselighed, var igjennem flere og bedre Boliger at skaffe Betingelser tilstede for et bedre Forhold. Naar nu det ærede Udvalg saavel

som Communalbestyrelsen er af den Formening, at den omhandlede Skattebegunstigelse er et væsentligt Motiv til at fremstaffe flige nye og bedre Boliger, tør jeg ikke fastholde mine Tvivl i saa Henseende, og jeg kan da ikke skjønne rettere, end at det i og for sig ikke kan have nogen Betænkkelighed at gaae tilbage til Forholdet, saaledes som det var ordnet ved Forordningen af 1ste October 1802; navnlig troer jeg ikke, at den Betragtning, som her er gjort gjældende, at det er Uret at hæve en Bestemmelse i en Lov, der saa nylig er vedtagen, saaledes som Tilfældet er med Loven af 4de Marts 1857, ganske holder Stik. Jeg skjønner nemlig ikke rettere, end at man, dersom man virkelig kan fremkalde bedre Boliger ved en Skattebegunstigelse, netop vil virke til det Formaal, som Loven af 4de Marts 1857 har sat sig, idet man da ikke blot vil skaffe Boliger, som ere bedre i sanitair Henseende, men ogsaa ved det større Valg, der bliver for den daarligere stillede Deel af Befolkningen, vil gjøre denne mere uafhængig af de ubillige Forbringer, der muligen kunde stilles til den af begjærlige Værter. Naar jeg altsaa maa antage det som Noget, hvorom der ikke bør tvivles, at Skattebegunstigelsen virkelig vil fremkalde flere og bedre Boliger, finder jeg ikke, det vilde være forsvarligt, ligeoverfor den nærværende Tilstand, ubetinget at fastholde det finantsielle Hensyn. Her er tilmed heller ikke Spørgsmaal om, at Staten skal opgive en Indtægt, den allerede har, men kun om at opgive en Indtægt, den muligen vil kunne faae, og, hvis den nævnte Forudsætning er rigtig, vil der, dersom Skatteletelsen ikke bliver givet, heller ikke blive bygget nye Boliger, hvoraf da igjen følger, at der ikke vil kunne indtræde nogen væsentlig Forøgelse i Bygningsafgiften. Ved de Dødsninger, som nu foreligge, og som væsentlig ere tilveiebragte af den ærede Ordfører for Udvalget, er ogsaa den finantsielle Betydning af Sagen bleven overstyret, og jeg er ikke ved det Materiale, der har staaet til min Raadighed, istand til